

DUNGEONS & DRAGONS
FORGOTTEN REALMS®

R.A. SALVATORE

VZESTUP KRÁLE

KODEX SPOLEČNÍKŮ II.

FANTOM Print
2019

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Kniha je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga FORGOTTEN REALMS a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Copyright © 2014 Wizards of the Coast, Inc.

Práva na české vydání vlastní **FANTOM Print**

Cover art Tyler Jacobson

Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-036-0

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

PROLOG

Viděls někdy něco takovýho?“ zeptal se král Konrád Těžká „Kovadlina vyslanec z citadely Felbar. Stáli na vrcholu malé strážní věže na okraji údolí, kterému se říkalo Strážcovo, a hleděli na tmavé nebe. Podivně zataženou oblohou sotva prosvítalo slunce. Kypící, zuřivou černotou nad jejich hlavami vlastně pronikalo tak málo světla, že nikdo tady na severu už několik dní nespátril prakticky žádný stín.

„Tudle neviděl ještě nikdo, králi,“ odpověděl zarputilý starý válečník jménem Držka Potok. „Myslíme si ale, že to není dobrý.“

„Sou za tím ty vorci,“ prohlásil král Konrád. „Vobouldovy šeredy. Sou to vorci, jinak se svět pomát a gnómové mají vousy tak dlouhý, že by polechtaly vobra na palcích u nohou.“

Držka Potok kývl. Právě proto ho sem král Emerus Válečná koruna koneckonců poslal, za tímto prazvláštním úkazem totiž určitě muselo být království Mnohošíp – nebo přísluhovači krále Oboulda podle trpaslíků ze Stříbrného pomezí přinejmenším znali jeho původce.

„Vozvali se ti z citadely Adbar?“ zeptal se král Konrád a myslel tím třetí z trpasličích komunit na Stříbrném pomezí. „Vidí to taky?“

„Jo, dvojčata to vidí a hledají vodpovědi v Temných říších.“

„Myslíš, že to ty dva zvládnou, ať už de vo cokoli?“ zeptal se Konrád. V citadele Adbar teprve nedávno korunovali dva krále, Broma a Harnota, dvojčata starého krále Harbroma, který tam vládl skoro dvě stě let až do své nedávné – aspoň z trpasličího

pohledu – smrti. Dvojčata měla dobrou výchovu, během deseti-letí klidu však nezískala mnoho zkušeností na poli válečném ani politickém.

„Kdož ví?“ odvětil Držka Potok a vážně zavrtěl hlavou. Král Harbrom býval jeho drahý přítel a stejně tak byl přítelem všech ostatních v citadele Felbar, král Emerus Válečná koruna ho považoval skoro za bratra. Ztráta tak velkého vůdce, který sotva vychladl v zemi, by mohla přinést velké problémy, pokud by se tato událost, toto zatemnění, ukázalo být skutečně tak zlé, jak se zdálo.

Držka Potok konejšivě položil Konrádovi Těžké kovadlině ruku na rameno. „Byl ste snad připravenej vy?“ zeptal se. „Když král Banak vodošel a předal vám votěže Mitrilový síně, věděl ste všecko, co ste potreboval?“

Konrád si odfrkl. „Furt to nevím,“ přiznal. „Královský povinnosti vypadaj zdálky jednoduše.“

„Z trůnu ale moc ne,“ řekl Držka Potok a Konrád kývl. „No, mladý králi Mitrilový síně, co víte ted?“

„Ted? vim, že nic nevím,“ prohlásil král Konrád. „A tohle nevědění může dostat mý hochy do maléru.“

„Takže vyšlem zvědy.“

„Jo, několik, a ty pudeš s nima, aby ses moh vrátit do Felbaru s tim, cos viděl na vlastní voči.“

Držka Potok návrh chvíli zvažoval, pak mladému králi Mitrilové síně zasalutoval. „Ste připravenej,“ prohlásil a znovu poplácal Konráda po rameni. „Musíme doufat, že Harbromový dvojčata se učeť stejně rychle.“

„Pcha, sou dva,“ opáčil Konrád. „Musej.“

Znovu se zadíval na nebe, na vířící oblaka kouře nebo něčeho podobně odporného, která zeslabovala denní světlo v něco míň než měsíční svit a hvězdy zakrývala úplně.

„Musej,“ zopakoval spíše sám sobě než svému hostovi.

„Jsem kněz Grúmše Jednookého,“ protestoval vysoký ork.

„Ano, a já doufal, že tvoje postavení vyžaduje aspoň kapku inteligence,“ opáčil Tiago Baenre s pohrdavým odfrknutím a pooděšel stranou.

„Přišli jsme vám nabídnout skvělou příležitost,“ odsekl Tos'un Armgo. „Grúmše by to snad nepotěšilo?“

„Grúmš...“ začal ork, ale Tos'un ho uťal.

„Nechtěl by si snad bůh orků zaplavat v krvi lidí, elfů a trpaslíků?“

Vysoký ork se křivě usmál a změřil si Tos'una od hlavy k patě. „Uryuga tě zná,“ řekl šaman a Tiago si opět odfrkl nad typicky orckým zvykem mluvit ve třetí osobě.

„Vykládáš tu o elfech,“ pokračoval Uryuga. „Ty je znáš. Žiješ s nimi!“

„Žil jsem s nimi,“ opravil ho Tos'un. „Vyhnala mě stejná žena, která u posvátné jeskyně pozabíjela tolik z vás.“

„Můj lid tvrdí něco jiného.“

Tos'un začal odpovídat, pak si ale jen povzdychl. Vysvětlení jeho tehdejších činů, se svojí ženou Sinnafein po boku, by mu nyní rozhodně neprospělo. Přenechal ji sice napospas orkům, kteří jim byli v patách, aby dostihl Doum'wille a odešel s ní do Temných říší. Avšak orci, kteří střet přežili, budou určitě vědět, že před Sinnafein neutíkal, nýbrž s ní cestoval.

Uryuga se zachechtal a chystal se pokračovat, ale tentokrát mu do řeči skočil Tiago. „Dost,“ obořil se na něj syn rodu Baenre. „Podívej se nad sebe, hlupáku. Vidíš to? Zatemnili jsme samotné slunce. Chápeš, jaká moc do těchto zemí přišla? Pokud ty nebo tvůj tvrdohlavý král Obould odmítnete uposlechnout naši výzvu, prostě vás oba nahradíme a najdeme si jiného krále – a jiného kněze – který to udělá.“

Orcký kněz se narovnal a vztyčil se nad Tiagem, ale jestli to drowa nějak zastrašilo, rozhodně to na sobě nedal znát.

„Ravele!“ zavolal Tiago, otočil se do strany a obrátil tím směrem i Uryugův pohled. Ten spatřil, jak se k nim někdo blíží – další Uryuga.

„Co to má být?“ obořil se na ně ork.

„Opravdu si myslíš, že tě potřebujeme?“ vysmál se mu Tiago. „Opravdu se máš za tak důležitého, že věříš, že náš plán na dobytí Stříbrného pomezí závisí na vůli obyčejného orckého kněze?“

„Vrchního šamana,“ opravil ho Uryuga.

„Mrtvého šamana,“ opravil naopak jeho Tiago. Jeho nádherný meč připomínající úlomek hvězdného nebe vylétl z pochvy a jeho hrot se v okamžení ocitl na Uryugově hrdle.

„Sloužím Grúmšovi!“

„Chceš se s ním setkat? Hned teď?“ Tiago pohnul zápěstím a na Uryugově krku se objevila kapka krve.

„Odpověz,“ vybídl ho podlý drow. „Než to ale uděláš, měj na paměti, že propásneš nádherný pohled na to, jak moře orků zaplavuje kopce a údolí a velká města Luruaru. Pomysli na masakr tisíců trpaslíků, a to bez jediného máchnutí Uryugova těžkého kladiva. Protože přesně toho dosáhneme, ať už budeš žít, nebo zemřeš. Nezáleží na tom.“

„Pokud na tom nezáleží, tak proč ještě žiju?“

„Protože bychom byli raději, kdyby se Grúmšovi kněží války zúčastnili. Pavoučí královna není nepřítelkyní velkého a slovného Jednookého a uvítá jeho podíl na tomto slavném vítězství. Už mě ale začínáš unavovat. Přidáš se k nám, nebo dáš přednost smrti?“

Po takovém výkladu, a navíc s mečem na krku, Uryuga mírně, ale zato odhodlaně kývl.

„Když já nevím,“ řekl Tiago přesto a ohlédl se přes rameno po iluzi Uryuga, kterou na sebe vzal Ravel. „Myslím, že jsi příliš škaredý, než aby ses toho úkolu ujal.“ Zatímco mluvil, bodl mečem vpřed, jen kousíček, ostrá čepel však snadno rozřízla orkovi kůži.

„Zkus ten meč chytit rukou,“ ponoukl Tiago, když se otočil zpátky k šamanovi. „Líbilo by se mi sledovat, jak tvé uříznuté prsty padají na zem.“

Ravel se rozesmál a Tos'un znepokojeně přešlápl.

Tiago meč odklonil, vzápětí ale vyrazil vpřed, chytil orka za límec a strhl ho k sobě dolů. „Nabízíme vám všechno, po čem jste kdy toužili,“ zavrčel do Uryugova ošklivého obličej. „Svahy hor budou skropeny krví vašich nepřátel a váš lid obsadí trpasličí síně. Velká města Luruaru se budou krčit a třást před duněním orckých kroků. A ty se opovažuješ váhat? Měl bys padnout na kolena a vděčně se nám klanět.“

„Mluvíš, jako by válka, po které tak prahneš, už byla vyhraná.“

„Pochybuješ snad o nás?“

„Byli to drowové, kdo přiměl prvního krále Oboulda k pochodu na Mitrilovou síň,“ připomněl Uryuga. „Malá banda s velkými sliby.“

Tos'un opět neklidně přešlápl. Byl součástí toho kvarteta potíživců, Uryugovi však bylo sotva třicet zim, takže to samozřejmě vědět nemohl.

„Grúmš z té války neměl radost?“ zeptal se Tiago skepticky. „Opravdu? Vašemu bohovi se nelíbilo, že si váš lid vydobyl království na Stříbrném pomezí?“

„Království, které teď máme pevně v rukách. Pokud ale při tažení selžeme, přijdeme o něj.“

„Takže jsi zbabělec.“

„Uryuga není zbabělec,“ zavrčel ork.

„Tak se do toho dejme.“

„Království je sedm, my jsme sami,“ upozornil Uryuga.

„Nebudete sami,“ slíbil Tiago a ukázal přes Uryugovo rameno. Ork se pomalu obrátil, ještě předtím ale vrhl na nebezpečného drowa poslední podezřívavý pohled. Jakmile se však otočil, viditelně mu zeslábla kolena. V dálce za kopcem, kolem větrem ošlehaného útesu, totiž kroužila dvojice bestii, z nichž se tajil dech.

Jednalo se o dva bílé draky s ledovými obry na hřbetě.

Vidět byli jen po dobu několika úderů srdce, pak vletli do údolí mezi dvěma vzdálenými horskými štíty a zmizeli.

Uryuga se otočil zpátky a spadla mu čelist.

„Nebudete sami,“ zopakoval Tiago. „Tentokrát tu nejde o malou skupinu temných elfů, která se snaží dělat potíže. Jsem Tiago Baenre, šlechtický syn prvního rodu Menzoberranzanu a bojový mistr rodu Do'Urden. Svou mocí jsme ukradli denní světlo, abychom se mohli dát na pochod, a rozprostřeli jsme svá chapadla, abychom naverbovali ty, kdo lační po boji. Draci jsou vždy hladoví a ledoví obři z Bílozáře dychtí dokončit to, co madam Gerti před sto lety začala.“

Uryuga zavrtěl hlavou. O událostech minulého století toho asi

moc nevěděl, na tom ale nezáleželo. Nebyl tak hloupý, aby nepochopil, co to znamená: ve válce jim pomohou obři a zjevně i pár draků.

Draci!

„Jdi za králem Obouldem,“ poručil Tiago. „Pověz mu, že nastal čas vzdát hold Grúmšovi Jednookému.“

Uryuga ještě několik úderů srdce váhal, pak ale kývl a vydal se pryč.

„Přesvědčivá iluze,“ poblahopřál Tiago Ravelovi, když trojice drowů osaměla.

Ravel přijal zpátky svoji drowskou podobu a kývl.

„Myslel jsem ty draky,“ vysvětlil Tiago. „A navíc s ledovými obry v sedle. Dobrá práce.“

„Jestli chceme dobýt Luruar, musí to být víc než iluze,“ ozval se Tos'un. „Nemluvíme tu o žádném nedůležitém nepříteli, ale o třech trpasličích citadelách, lesu plném elfů a třech mocných lidských městech.“

„Má sestra neselže a arcimág Gromph taky ne,“ ujistil ho Ravel se silným opovržením v hlase.

„Žil jsi až příliš dlouho na povrchu, synu Armgů,“ odpověděl Tiago Tos'unovi nedbale. „Zapomínáš, jak mocný Menzoberranzan je a kam až dosáhne.“

Tos'un kývl a nechal to být. Věděl však, že v jednom se Tiago mýlí. Tos'un nezapomněl nic, ani z války mezi Mnohošípem a Mitrilovou síní, ani z předchozí války, kdy legendární a téměř božské matrone matce Yvonne Baenre, prababičce toho pyšného kohouta, rozpoltil hlavu trpasličí král Mitrilové síně.

Saribel pohlédla nervózně na Grompha Baenre. Kněžka se v obklopení trojice oblud s modrou kůží cítila nesmírně malá.

Arcimág však rozhodně vystrašeně nepůsobil a Saribel z toho čerpala aspoň trochu sebejistoty – dokud si nepřipomněla, že Gromph není její přítel. Možná byl její spojenec, nikdy však tomu starému drowovi nebude důvěřovat natolik, aby o něm smýšlela jako o někom, na koho se může spolehnout.

Kněžka si přitáhla kožešinový plášť víc k tělu. Kolem fičel

horský víchr a ji z něj mrazilo i navzdory magickým ochranám proti chladu, které použila.

Opět pohlédla na Grompha.

Zdalo se, že si vichru ani chladu nevšímá. Kráčel uvolněně – pomyslela si, že takový je vždy; působil nanejvýš sebejistě, nikdy neváhal a ani o sobě nepochyboval.

Nenáviděla ho.

„Pamatujete si jejich jména?“ zeptal se Gromph nečekaně a vytrhl Saribel z úvah.

Věděla, že to udělal úmyslně, jako by četl všechny její myšlenky.

„No?“ dodal Gromph netrpělivě, zatímco se rozčilená kněžka snažila vzpamatovat.

Arcimág se posměšně zachechtal a zavrtěl hlavou.

„Jsou to Thrymovi bratři, tak to máme říct jarlu Fimmelu Orelsonovi,“ vyhrkla Saribel.

„Tři z deseti bratrů boha ledových obrů,“ pravil Gromph.

„Ano.“

„Pamatujete si jejich jména?“

„Záleží na tom?“

Gromph se prudce zastavil, otočil se a upřeně se na Saribel zadíval. „Už celé desetidny se snažím pochopit, proč se matrona matka Baenre rozhodla posvětit to, že si vás Tiago vybral za ženu, a přijmout vás do našeho rodu. Pokusil jsem se vysvětlit si to tak, že se snaží posílit naše pouta s novým městem Q’Xorlarrin a připomenout matroně matce Zeerith, že její svět existuje jen proto, že to rod Baenre trpí.“ Odmlčel se, znovu se na ni zadíval a kývl, jako by to mělo stačit, pak ale dodal: „Skutečně, mladá kněžko, ani tato příjemná skutečnost ale zdánlivě nestojí za to, že musíme snášet vaši hloupost.“

Saribel těžce polkla a snažila se, aby se jí neroztrásl ret, dobře si totiž uvědomovala, že ji Gromph může jedinou myšlenkou kdykoli zničit.

„Beorjan, Rugmark a Rolloki,“ odříkala.

„Který je Beorjan?“ zeptal se Gromph a Saribel opět cítila, jak v ní sílí strach. Obři byli všichni stejně velcí, měřili dobrých dva-

cet stop, a byli i stejně působivě mohutní a svalnatí. Všichni měli stejně dlouhé blond vlasy, byli oblečeni do podobných kožešin stejného střihu a všichni byli vyzbrojeni gigantickými sekýrami se dvěma ostřími.

„No?“ pobídl ji Gromph netrpělivě.

„Nerozeznám je od sebe,“ vyhrkla Saribel rozčileně. Byla si jistá, že její přiznání bude tím posledním, co kdy řekne.

Gromph na ni skutečně po dlouhý úder srdce výhrůžně civěl, dokud jeden z obrů nevybuchl smíchy.

„To ani já ne,“ přiznal Gromph. „A já je stvořil.“ I on se roze-smál – což bylo něco, co Saribel dříve považovala za nemožné. Poplácal ji po rameni a znovu vykročil.

„Já jsem Rugmark, čtvrtý Thrymův bratr,“ odrecitoval první v řadě.

„Já jsem Beorjan, sedmý Thrymův bratr,“ řekl ten za dvěma temnými elfy.

„Já jsem Rolloki, nejstarší Thrymův bratr,“ dodal ten vedle Beorjana.

Skutečně tomu věřili. Samozřejmě to nebyla pravda. Byli to prostě tři obři, které Gromph na žádost matrony matky Baenre přesvědčil, aby se přidali k jejich věci. Stačilo několik kouzel růstu a trvalosti, několik sezení s illithidem Methilem, jenž trojici vnukl novou identitu, které ta tupá stvoření nemohla než uvěřit, a výsledkem byli živí, hýbající se dvojníci tří z deseti slavných bratrů boha ledových obrů, Thryma.

A tři nesmírně mocné nástroje, které mohla matrona matka Baenre využít.

„Támhle je vchod do Bílozáře, pevnosti ledových obrů,“ řekl arcimág a ukázal nahoru po stezce. „Za zatačkou přímo před námi. Udělejte svým příchodem dojem a dobře sehrajte svoji roli.“

„Jsi v téhle hře mnohem lepší než já,“ namítlá Saribel. „Víš jistě, že se nepřidáš...“

„Drahá Tiagova ženo, berte to jako zkoušku své ceny pro rod Baenre,“ přerušil ji Gromph. Přikročil až k ní. „Pochopte, můžu snadno napravit škody, které byste mohla svojí hloupostí bě-

hem následujících jednání napáchat, nebo můžu jarla Fimmela prostě zničit, pokud se vám nepodaří ho přesvědčit, a nahradit ho někým, kdo bude lépe vyhovovat mým potřebám. O výsledek se proto nebojím.

Vy byste se ale měla bát o sebe,“ dodal Gromph, zrovna když už se Saribel chtěla uvolnit. „Pokud mě v této věci zklamete, inu, předpokládám, že existuje spousta kněžek, které by s radostí přijaly Tiaga Baenre za muže, a spousta rodů, které jsou pro mě důležitější než Xorlarrin, a to navzdory vaší směšně mylné představě, že vládnete nezávislému městu.“

Obři okolo se začali chechtat a jeden si plácl masivní sekýrou do dlaně.

„Bylo by pro vás skutečně nešťastné, kdybyste mě v tomto zklamala, drahá Saribel,“ dodal Gromph, potom luskl prsty a zmizel, jako by se prostě rozplynul.

Saribel Xorlarrin se zhluboka nadechla a připomněla si, že je nejvyšší kněžkou Lolth a šlechtickou dcerou mocného drowského rodu – vlastně princeznu města. Tohle byli jenom ledoví obři, obrovští a silní, ale tupí a bez magie.

Měla nachystané kouzlo, které ji mohlo v případě selhání téměř ihned přenést zpátky do jeskyně, kde si drowové vybudovali základnu. S ohledem na Gromphovo varování jí to ale už nepřipadalo jako chytrý únik.

„Dost,“ zašeptala si pro sebe, pak pokynula třem obrovitým společníkům a odhodlaně řekla: „Jdeme.“

„Je to nepříjemné,“ postěžovala si matrona matka Quenthel Baenre, jak kráčela po Gromphově boku horským průsmykem vysoko v Páteři světa.

„Ta zima?“

„To světlo,“ opravila ho. „Rozloha tohoto světa beze stropu.“

„Nacházíme se na okraji Tsabrakova kouzla,“ vysvětlil Gromph. „Uprostřed Stříbrného pomezí je větší tma.“

„Je to odporné místo,“ prohlásila matrona matka Baenre. „Stýská se mi po domově.“

Gromph kývl a skutečně nemohl nesouhlasit. Vedl je co nej-

rychleji k místu schůzky, které leželo přímo před nimi, hned za další zatačkou, na vysoké, zasněžené plošině. Když dvojice vyšla zpoza zatačky, opřel se do nich víchr a pichlavý, svišticí sníh. Podmínky byly tak nehostinné a ostrý víchr hnal sníh tak prudce, že vládla skoro bílá tma. Dvojice tak ušla ještě několik dalších kroků, než konečně spatřila své protějšky, třebaže byli vskutku obrovští.

Obrovští a bílí.

Byli to draci.

Slabší povahy, než jakými byli matrona matka a arcimág Menzoberranzanu, by v tu chvíli padly na kolena nebo se daly v hrůze na útěk.

„Není dnes krásně, kouzelníku?“ zeptal se větší z dvojice, Arauthor, Starý bílý smrt'ák, jeden z nejvýznačnějších bílých draků ve Faerûnu.

„Oni si to myslet nebudou, otče,“ ozval se druhý, mladší drak, který měl sotva poloviční velikost. „Jsou maličci a vítr je příliš studený...“

„Ticho!“ obořil se na něj Starý bílý smrt'ák a jeho hlas otřásl okolními horami.

Samozřejmě se dalo jen těžko určit, jestli bílý drak zbledl, Gromphovi i matroně matce se však zdálo, že se mladý drak jménem Aurbangras pod tíhou toho panovačného tónu přinejmenším přikrčil.

„Je krásný den, po kterém přijde nádherný úsvit,“ řekla Quenthel. „Chápete, proč jste tady?“

„Chystáte se vyvolat válku,“ odpověděl Arauthor prostě. „A chcete, abych se do ní zapojil.“

„Nabízím ti příležitost dosáhnout slávy pro svoji královnu,“ pravila Quenthel.

Drak naklonil obrovskou rohatou hlavu na stranu a zvědavě se na ni zadíval.

„Očekávám spoustu plenění, Starý bílý smrt'áku,“ pokračovala matrona matka, která se nedala odradit. „Tolik kořisti, kolik jen uneseš, a víc. O to ti jde, ne?“

„Co víš, chytrá kněžko?“ zeptal se starý drak.

„Jsem Lolthiným hlasem ve Faerûnu,“ odvětila se stejnou vahou. „Co bych měla vědět?“

Drak vzrčel a vyfoukl mezi rozeklanými zuby mlhu a ledové krystaly.

„Víme, že chromatictí draci obdrželi zprávu,“ vložil se do hovoru Gromph, „aby shromáždili své poklady, zlato, šperky a drahé kamení.“ Odmlčel se, mazaně se na draka zadíval, pak tajemně dodal: „Hromadu dost velkou na to, aby dosáhla až do Devítipekli.“

Arauthator se po jeho slovech zvedl na zadní a jeho pohled působil stejně ledově jako jeho nejmrazivější dech.

„Tvá královna není jediná, kdo se snaží něco získat,“ pravila matrona matka. „Pavoučí královna mi ve své moudrosti ukázala, že naše cíle se tady, na Stříbrném pomezí, prolínají. Oběma se nám otevírá příležitost a já za tebou přicházím v dobré víře. Propůjč nám svoji moc a my se s tebou podělíme o svoji kořist. Pro tvoji královnu a pro tu mou.“

Drak vydal zvláštní zvuk, jako by hora dostala škytavku, a dvěma drowům chvíli trvalo, než si uvědomili, že se Arauthator směje.

„Mnohokrát poletím do své sluje na jihu,“ namítl drak. „A po každé se vrátím obtěžkán poklady.“

„Zasloužíš si to,“ souhlasila matrona matka a uklonila se.

Gromph se moudře rovněž uklonil, nepřestal přitom ale sledovat Quenthel. Ujistila ho, že draky snadno získají na svoji stranu kvůli něčemu, co se dělo v nižších sférách. Tamní události budily u chromatických draků Torilu velký zájem a byly pro ně důležité.

Očividně měla pravdu a navíc v tak zlomové věci, což Gromphovi jen znovu připomnělo, že pomohl přetvořit Quenthel v mocnou bytost. Ještě před nedávnem plánoval její smrt, teď by se však neodvážil na něco takového ani pomyslet.

„Ten,“ řekl Ravel Tiagovi a ukázal ve věšteckém zrcadle na statného orckého válečníka, který sebevědomě kráčel táborem.

„Působivý,“ zamumlal Tiago. „Můj první útok by možná přežil, po druhém bodnutí by ale bylo po něm.“

Ravel na zpupného drowského válečníka úkosem pohlédl a dokonce trochu potrásl hlavou. „Pokud se všechno odehraje tak, jak předpokládáme, stane se z něj – jmenuje se Hartusk – náš nejlepší přítel.“

„Ve své malé mysli.“

„Na ničem jiném nezáleží,“ namítl Ravel. „Hartusk je tradicionalista, krvelačný vojevůdce, který žíznil po bitvě. Uryuga mi šeptem sdělil, že Hartusk vedl několik nájezdů na lidi, trpaslíky a elfy v oblasti. Samozřejmě tajně, poněvadž tehle král Obould,“ ukázal na další postavu na scéně, na orka, který seděl uprostřed dlouhého hodovního stolu a byl ověšený šperky a oděný do purpurového pláště a na hlavě mu seděla nevkusná koruna z tepaného zlata zdobená polodrahokamy, „podobné jednání netoleruje.“

„Uryuga tvrdil, že s tím rádoby králem budou potíže,“ řekl Tiago. „Nabízíme mu mocné spojenectví a velká tažení, ale on jenom vrtí svojí ošklivou hlavou.“

„Rádoby‘ král?“

„Orcký král, který se bojí bitvy?“ Tiago si pohrdavě odfrkl.

„Víc ho zajímá odkaz jeho jmenovce a vize prvního Oboulda Mnohošípa,“ vysvětlil Ravel. „Obould touží po moci míru víc než po slávě bitvy.“

„To ti orci tedy pěkně dopadli,“ posteskl si Tiago.

„Změna myšlení,“ zavtipkoval Ravel také. Drowský kouzelník se zákeřně usmál, když k Obouldovi přistoupila další postava. Jakmile se přiblížila, jejich podoba se nedala popřít. „Lorgru, nejstarší syn a Obouldův nástupce,“ řekl.

„Belween, druhý Berellipin bastard,“ opravil ho Tiago, neboť věděl o léčce i o tom, že skutečný Lorgru mírumilovně spí na loži z mechu u orckých doků na řece Surbrin poté, co vyslechl tichý, neodolatelný šepot drowského jedu.

Ravel se zasmál.

V orckém táboře se Obouldův falešný syn přiblížil ke svému údajnému otci s talířem a pitím, které náležitě vyzkoušeli dvorní ochutnávači – to opatření se za poslední desetiden stalo nezbytným, od chvíle, co nebe potemnělo a ze všech stran se začaly ozývat zvěsti o válce a volání po ní.

Falešný Lorgru náležitě zasalutoval a odešel, zatímco král Obould se pustil do jídla a každé sousto přitom splachoval mizerným vínem.

„Král Obould do rána zemře,“ prohlásil Ravel sebevědomě. „A protože jeho nástupce bude obviněn z jeho vraždy, znovu se rozpoutají boje o následnictví mezi jeho mnoha syny.“

„A nikdo z nich nezvítězí,“ řekl Tiago.

„Nikdo z nich patrně nepřežije,“ souhlasil Ravel a jeho úsměv naznačoval, že udělá, co bude v jeho silách, aby to zařídil. „Na trůn vznese nárok Hartusk a kdo mezi orky se odváží vzepřít mocnému vojevůdci, který se těší podpoře menzoberranzanských drowů a legie ledových obrů z Bílozáře?“

Tiago kývl. Všechno to bylo tak snadné. Saribel nezklamala. Jarl Fimmel Orelson poslal zprávu ostatním klanům obrů v Páteři světa a přesvědčil je, aby se k věci připojili. Dychtili po bitvě. Pouhá existence rozlehlého království Mnohošíp klany ledových obrů v podstatě odřízla od jejich tradičních nájezdů na dobrý lid Stříbrného pomezí a orci neměli dost na to, aby se obrům vyplatilo plnit jejich země nebo jim třeba jen krást dobytek!

„Je lepší, že král Obould s Uryugovou žádostí nesouhlasil,“ prohlásil Ravel a vytrhl tak Tiaga z úvah. Bojový mistr pohlédl na přítele kouzelníka a pobídl ho, aby pokračoval.

„Obould by byl jako velitel vždycky příliš nerozhodný,“ vysvětlil Ravel. „Kdykoli by nějaké město nebo citadela nabídly mír, pravděpodobně by ho přijal jako vhodný brk do své čelenky. Vždy by ho zajímal víc jeho předek a vidina Mnohošípu žijícího v míru než cokoli jiného. Ale Hartusk? Ne. Chce okusit krev, nic míň.“

„Království se ale může rozdělit,“ varoval Tiago.

Ravel zavrtěl hlavou. „Víc orků straní Hartuskovi,“ pravil. „Ty bestie už unavily imaginární čary definující jejich hranice. Hlavně mimo pevnost Temný šíp, kde si král Obould drží ty, kteří jsou nejvíce věrni jemu a jeho věci, si orci šepťají o tom, že si Obouldova rodina žije v přepychu díky dohodě, kterou uzavřela s trpaslíky a ostatními královstvími. Mezi chátrou sílí vzdor a navíc... touží po bitvě, po vítězství a po

krvi. Hartuskovo volání do zbraně bude mnohým znít jako poselství samotného Grúmše.“

„Pak na Oboulda rychle zapomenou,“ souhlasil Tiago. „Odhodí ho na smetiště dějin a nebudou o něm mluvit jinak než s opovržením.“

„Stovky tisíc orků se dají na pochod s legiemi obrů za zády,“ řekl Ravel a jeho rudé oči se ve světle pochodní rozzářily.

„A my vytáhneme ze všech děr v Temných říších gobliny, gobry a zlobry, kteří posílí jejich linie,“ dodal Tiago, neboť se nechal strhnout vzrušením.

„A ještě temnější věci,“ přisadil si Ravel a Tiago se zasmál.

Poslali je rozpoutat válku.

A v tom byli drowové mimořádně dobří.